

Tvangsauktioner, ifølge Lovudkastet desangaaende fremtidig ikke skulle afholdes af nogen Retsbetjent.

§ 454 svarer til Udpantningslovens § 12, dog at 3 Ugers Fristen som alt oven for bemærket er forlænget til en 4 Ugers Frist. Derhos ville de „almindelige Regler“, hvortil der i 2det Stykke henvises, bevirke, at, hvis Regreskravet overstiger 400 Kr., vil det være at anlægge ved Landsret, og at derfor den paagældende i saa Fald næppe vil kunne opnaa nogen Fordel ved ikke at benytte Ankeformen.

Endvidere bemærkes, at § 455 stemmer med Udpantningslovens § 13, naar undtages, at der efter „Omkostninger“ er udeladt Ordet „skadesløst“, hvilken Forandring er en Konsekvens af det i Udkastet fulgte almindelige Princip for Procesomkostningers Ansættelse, jfr. § 113, 2det Stykke, samt at sidste Punktum i Udpantningslovens § 13 er udgaaet som Følge af, at den særegne Rettergangsmaade efter Forordningen 6te August 1824, til hvilken hin Bestemmelse knyttede sig, vil bortfalde efter Udkastet. Endelig fremhæves, at Udpantningslovens § 14 ikke er optagen i Udkastet, fordi man i det hele har fulgt den Grundsatning ikke at optage Gebyrbestemmelser i dette (jfr. Udkast til L. om Retsafgifter Kap. V).

Kapitel XXXIX.

Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

Dette Kapitel adskiller sig alene derved fra det tidligere Forslags 7de Afsnit, 2den Afdeling II, at der i Slutningen af § 455 er optaget en med den herskende Praksis overensstemmende Regel om den Fremgangsmaade, en Panthaver, der vil tage sit Pant til Brugelighed, har at følge.

I det hele opretholder Kapitlet den gældende Ret, idet denne indføres i det ny processuelle System og særlig undergives de samme Anke- og Kæreregler, der gælde for andre eksekutive Føgedforretninger. Dog forbeholdes ved Siden heraf den bestaaende Adgang til Regressøgmaal i første Instans. Den eneste ny særlige Regel, Kapitlet indeholder, er, at der sættes en 8 Ugers Frist for Anlæg af saadant Søgmaal.

Sjette Afsnit.

De foreløbige Retsmidler.

Kapitel XL.

Arrest.

Det har i Kommissionen været Genstand for Overvejelse, om man ikke af Hensyn til de Misbrug af Arrestinstituttet, hvorover der ofte klages, burde udgive Adgangen til at gøre Arrest væsentlige Begrænsninger. Imidlertid har man, alt vel overvejet, fundet det rettest, ikke at fremkomme med Forslag i denne Retning, men at blive staaende ved det tidligere Forslags Regler om Arrestadgangen, hvilke — bortset fra en praktisk taget næppe meget betydningsfuld Udvidelse — stemme med den gældende Ret.

Hvad der navnlig har været afgørende for Kommissionen i saa Henseende, er følgende:

Den Begrænsning, hvorom der kunde være Tale, maatte enten gaa ud paa at kræve en vis Grad af Bevis (f. Eks. Haandskrift) for Rigtigheden af den Fordring, for hvilken der ønskes Arrest, eller den maatte gaa ud paa, at Arrest kun skulde kunne gøres, naar der kunde oplyses særlige Grunde til at antage, at Debitor vilde unddrage sine Midler fra Kreditors Forfølgning.

En Begrænsning i førstnævnte Retning vilde imidlertid ikke hindre den almindeligste Art af Misbrug, nemlig at der for Fordringer, som i Virkeligheden ere gode, gøres Arrest, ikke af Frygt for, at Debitor ellers skulde foretage skadelige Dispositioner, men af ganske andre, Arrestens Hensigt egentlig uvedkommende Grunde.

En Begrænsning i sidstnævnte Retning vilde gøre det meget vanskeligt for en Kreditor nogen Sinde at opnaa Arrest; men saaledes næsten helt at berøve Kreditor den tilvante Adgang til at faa Sikkerhed, gaar formentlig ikke an, især da dansk Ret ikke i øvrigt hjemler Kreditor noget Middel til hurtigt at komme til sin Ret (Mahnverfahren ell. lign.). Hertil kommer yderligere, at en saadan stærk Begrænsning af Arrestinstituttet indirekte tilige vilde indeholde en stærk Begrænsning af Adgangen til at faa en Debitor erklæret